

TÖRTÉNETEK
AZ ÁRNYVADÁSZ AKADEMIÁRÓL

Negyedik könyv

Csak árnyékok

fine
selection

CASSANDRA CLARE
SARAH REES BRENNAN

CASSANDRA CLARE,
SARAH REES BRENNAN

TÖRTÉNETEK
AZ ÁRNYVADÁSZ AKADÉMIÁRÓL

Ngyedik könyv

Csak árnyékok

*„Csak árnyékokat ismertem,
semmi mást, és azt hittem, hogy azok csakugyan vannak.”*

Oscar Wilde (Kosztolányi Dezső fordítása)

☞ Árnyvadász Akadémia, 2008 ☜

A délutáni napsütés melegen áramlott az osztályterembe a lőrésnyi ablakokon át, és sárgára festette a szürke falakat. Az elit és a resztlí tagjai egyaránt álmosan pislogtak a Scarsburyvel töltött hosszú ebéd előtti tréning után, miközben Catarina Loss történelemórát tartott nekik. A történelem az elit és a resztlí közös tárgya volt, így mindannyian együtt tanulhattak az árnyvadászok dicsőséges múltjáról, és együtt álmodozhattak arról, hogy a dicsőséges jövő részesei lesznek. Ezen az órán, gondolta Simon, első ránézésre senki sem különbözött a másiktól – nem mondhatni, hogy mindenkinek a dicsőség lebegett volna a szemei előtt, inkább ugyanaz a méla unalom süttött a tekintetekből.

Egészen addig, amíg aztán Marisol jó választ nem adott egy kérdésre, mire Jon Cartwright belerúgott a lány székének támlájába.

– Király – dörmögte a könyve mögé bújva Simon. – Ez ám a lazaság! Gratulálok, Jon! Ahányszor egy mondi rosszul válaszol, azt mondd, azért van, mert képtelenek megütni az árnyvadászok szintjét.

Ha meg közölünk válaszol jól valaki, akkor megbünteted. Csodálom a következetességedet.

George Lovelace vigyorogva dőlt hátra a székén, és felmondta a végszót Simon következő poénjához.

– Nem értem, ez mitől lenne következetes, öregem.

– Hát következetesen seggfej – magyarázta Simon.

– Tudnék rá pár jobb szót is – jegyezte meg George. – Viszont némelyiket illetlenség lenne hölgyek társaságában használni, mások meg skót nyelven vannak, és a külföldiek általában nem értik őket.

Jon bosszúsnak tűnt. Feltehetőleg azért, mert ők túl messze ültek tőle ahhoz, hogy belerúghasson a székükbe.

– Csak az zavar, hogy belebeszél, amikor nem rajta volt a sor – mondta.

– Az igaz, hogy ha ti, mondik, hallgatnátok az árnyvadászokra, akár még tanulhatnátok is valamit – jegyezte meg Julie.

– És ha ti, árnyvadászok, bárkire is odafigyelnétek – szólt közbe Sunil, egy mondén fiú, aki pár szobányira lakott George-tól és Simontól a nyálkás folyosón –, még a végén rátok is ragadna egy s más.

Egyre nagyobb lett a zsvaj, most már Catarina is bosszúsnak látszott. Simon intett Marisolnak és Jonnak, hogy hallgassanak el, de azok rá sem hederítettek. Ugyanúgy érezte magát, mint hatéves korában, amikor Claryvel tüzet gyújtottak a konyhában, mert szőlőt akartak pirítani, hogy mazsola legyen belőle: riadtan csodálkozott rá, milyen könnyen elfajulhatnak a dolgok.

Aztán leesett neki a tantusz, hogy ez egy újabb emlék a múltjából. Mosolyogva idézte fel, hogy nézett ki Clary felrobbant szőlőkkel a vörös hajában, és már nem is foglalkozott vele, mi történik az osztályteremben.

– Majd megtanítok én neked ezt-azt a gyakorló pályán! – csattant fel Jon. – Kihívhatlak párbajra! Vigyázz a szádra!

– Nem is rossz ötlet – állapította meg Marisol.

– Hé kás! – torkolta le őket Beatriz. – Két tizenéves éves fiú párbaja igenis rossz ötlet.

Mindenki megvetően pillantott Beatrizre, pedig egyedül ő gondolkodott józanul.

Marisol elfintorodott.

– Nem párbaj lenne. Csak verseny. Ha az elitek legyőznek bennünket egy ilyen versenyben, egy hétig ők szólhatnak először órán. Ha mi győzzük le őket, akkor tartaniuk kell a szájukat.

– Benne vagyok, és meg fogod bánni, hogy ilyesmi egyáltalán eszedbe jutott, mondi. Miben versenyzünk? – kérdezte Jon. – Botvívásban, kardvívásban, íjászatban, törhajításban? Esetleg lóversenyt rendezünk, vagy bokszolunk? Készen állok!

Marisol bájosan elmosolyodott.

– Baseballozunk.

Mindenki elcsodálkozott, az árnyvadászok között terjedni kezdett a pánik.

– Ahhoz közöm sincs – suttofta George. – Nem vagyok amerikai, nem tudok baseballozni. Ugye olyasmi, mint a krikett, Simon? Vagy inkább a hurlingre hasonlít?

– Skóciában létezik egy hurling nevű sport? – kérdezett vissza suttogva Simon. – És abban is dobálni kell valamit? Mit? Krumpolit? Csecsemőket? Fura.

– Később elmagyarázom – mondta George.

– Én meg a baseballt – tette hozzá csillogó szemmel Marisol.

Simonnak az az érzése támadt, hogy Marisol a baseball apró teremtű, ámde félelmetes szakértőjének bizonyul majd, mint ahogy erre korábban a vívás kapcsán is fény derült. Azt sem tartotta kizártnak, hogy az elit csapat tagjainak komoly meglepetésben lesz részük.

– Én meg elmagyarázom, hogyan irtotta ki kis híján a démonpestis az árnyvadászokat – emelte fel a hangját a katedrán Catarina. – Vagyis azt tenném, ha a tanítványaim abba hagynák a locsogást, és elhallgatnának egy pillanatra.

Mindenki elcsendesedett, és némán meghallgatták a pestis történetét. Végül csak az óra után kezdtek el újra a baseballmeccsről beszélgetni. Simon, aki legalább játszott már korábban is, éppen sietve pakolta össze a könyveit, hogy kimehessen végre a teremből, amikor Catarina utánakiáltott.

– Napjáró! Várj!

– Igazából a „Simon” is tökéletesen megfelel – közölte vele a fiú.

– Az elitbe járók le akarják másolni azt az iskolát, amiről a szüleitől hallottak – mondta Catarina. – A mondén diákoktól azt várják, hogy mutassák meg magukat, de ki se nyissák a szájukat, és tekintsék kiváltságosnak magukat, amiért árnyvadászok között lehetnek, és az alázat szent nevében készülhetnek a felemelkedésükre vagy a halálukra. Csakhogy te felkavartad köztük az állóvizet.

Simonnak elkerekedett a szeme.

– Azt akarja mondani, hogy legyek elnézőbb az árnyvadászokkal, mert szegényeket csak így nevelték?

– Legyél olyan goromba azokkal a gőgös bunkókkal, amennyire csak jólesik – nyugtatta meg Catarina. – Jót tesz nekik. Csak azért szólok, hogy vedd észre, milyen hatással vagy a dolgokra. És milyen hatással lehetsz még. Gyakorlatilag kivételes helyzetben vagy, napjáró. Egyetlen diákról tudok, aki az elitből a resztlibe került, nem számítva Lovelace-t, aki eleve a resztliben kezdett volna, ha a nephilimek öntelten nem képzelik azt, hogy közülük való. Persze az öntelt képzelgés az egyik kedvenc foglalatosságuk.

Catarina nyilván pontosan tisztában volt vele, miféle hatást fog elérni ezzel. Simon felhagyott vele, hogy megpróbálja begyömszölni az *Árnyvadászok kódexét* a táskájába, és leült. Bőven maradt még idő, hogy a társaság felkészüljön a baseballmeccsre, úgyhogy ő is ráért egy kicsit.

– Ő is mondén volt?

– Nem, árnyvadász – felelte Catarina. – Több, mint száz évvel ezelőtt járt az Akadémiára. James Herondale-nek hívták.

– Herondale? Még egy Herondale? – kérdezte Simon. – Minden bokorban Herondale-ek rejtőznek. Maga nem érzi néha úgy, mintha szünet nélkül Herondale-ek üldöznék?

– Nem igazán – mondta a nő. – Persze nem bánnám. Magnus szerint jellemzően jóképű fiúk, bár hajlamosak kissé a zavart viselkedésre. James Herondale különleges eset volt.

– Várjon, kitalálom! Szőke volt, nagyképű, és mindenki körülrajongta.

Catarina felhúzta elefántcsontszínű szemöldökét.

– Nem, úgy rémlik, Ragnor egyszer említette, hogy a fiú sötét hajú és szemüveges. Járt egy másik diák is ide akkortájt, Matthew Fairchild, rá is illett ez a leírás. Nem jöttek ki egymással különösebben jól.

– Tényleg? – Simon fontolóra vette a dolgot. – Akkor én mégis James Herondale-lel vagyok. Lefogadom, hogy ez a Matthew gyerek egy seggfej volt.

– Hát, nem is tudom – mondta Catarina. – Személy szerint mindig is kedves fiúnak találtam. A legtöbben így voltak vele. Mindenki kedvelte Matthew-t.

Ez a Matthew tényleg kedves fiú lehetett, gondolta Simon. Catarina nem sok árnyvadászról beszélt akár csak félig-meddig elismerően is, most pedig még egy meleg mosollyal is megtoldotta a visszaemlékezést egy száz évvel ezelőtt élt fiúról.

– Mindenki, kivéve James Herondale-t? – kérdezte Simon. – Azt az árnyvadászt, akit kidobtak az árnyvadászstanfolyamról? Volt talán ehhez némi köze Matthew Fairchildnak is?

Catarina kilépett a tanári asztal mögül, és az ablakként szolgáló lőrészhez lépett. A délutáni nap sugarai ragyogó fehér csíkokat rajzoltak a hajába, szinte glóriával véve körül a homlokát. Azért nem egészen.

– James Herondale angyalok és démonok fiaként született – mondta halkán a nő. – A kezdetektől meg volt írva, hogy nehéz és

fájdalmas utat kell bejárnia, hogy néha keserű lesz a szájában a falat, nem mindig édes, hogy tövisek közé is kell majd lépnie, nem hevernek mindig virágok a lábai előtt. Ettől senki nem menthette meg, bár akadt, aki megpróbálta.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

☞ Árnyvadász Akadémia, 1899 ☞

James Herondale azzal nyugtatta magát, hogy csak a kocsi zötykölődése miatt fogta el a hányinger. Borzasztóan izgatott volt, amiért végre iskolába mehetett.

Az apja kölcsönvette Gabriel bácsi új kocsiját, hogy elvihesse vele Jamest Alicantéból az Akadémiára. Kettesben utaztak.

Az apja nem kérdezte meg Gabriel bácsitól, hogy kölcsönveheti-e az új kocsiját.

– Ne vágj olyan komoly képet, Jamie! – mondta apa, majd walesi nyelven mormogott valamit a lovaknak, amitől azok gyorsabban ügettek. – Gabriel amúgy is szívesen ideadta volna a kocsit, végül is a családban maradt.

– Gabriel bácsi tegnap este azt mondta, hogy nemrég festette le a kocsit. Sokszor elismételte. És azzal fenyegetőzött, hogy hívhatja a rendőrséget, és letartóztatatt téged – jegyezte meg James. – Sokszor elismételte.

– Pár év, és Gabriel abbahagyja a füstölgést. – Apa Jamesre kacsintott kék szemével. – Mert addigra mind automobillal járunk majd.

– Anya szerint soha nem vezethetsz majd autóbilt – mondta James. – Megígértette velem meg Lucie-val, hogy ha mégis megpróbálok, nem szállunk be melléd.